

spomniš, kadar odpreš knjigo, svojih pradedov, ki so me nekoč vsadili.“ Utrgam dvoje listov in jih denem v knjigo. — Da, drago drevo, spominjam se časov, ko so imeli moji pradedje svoje običaje in svoje vodnike, da, imeli so celo kralje. Samo, kralj slovenski, koliko si storil za moje pradede, koliko pomena imaš za nas! A prišli so tujci in iztrgali so mojim pradedom zemljo iz rok in usilili jim svoje običaje. Uničili so jih mnogo, a vendar ne vseh, ostali so še nekateri pod lipo . . .

Toda, mračne misli, kaj mi silite v pomladanskem večeru v srce in me žalostite? Bežite, bežite! . . .

Anica! Zdaj so se pričele prižigati zvezde na nebu in gledajo me tako radovedno, kakor zijajo poredni paglavci hribovskega konja, ki se je na gladki cesti nalašč izpotaknil, da bi videl od blizu to gladko cesto. Žametna trava, lahno orošena, zablesti kakor biseri; baržunasti drevesni listi trepečajo od začudenja in lahne rosne kapljice mi padajo na obraz in na roke. Zdaj sem zmotil kobilico, ki je pela v travi; utihnila je in nastavila ušesa, komaj odidem dalje, se iznova oglasi: „Črri . . . črri . . . ri-črri . . .“

Dalje in dalje grem, pridem z vrta in odtod naprej po stezi med travniki . . . Nekje se glasi mehka dekliška pesem:

„Prišla bo pomlad,
čakal bi jo rad . . .“

Iz grma zleti slavec v drugi grm . . . Veselo prepeva, sanjajoč v zlati nadi. Ob sladki pesmi zaspil v pomladansko spanje in ko se prebudi drugi dan, prične delati gnezdo . . .

Pridem k mlinu, ki stoji ob potoku, ki teče po travnikih kakor srebrn pas. Pred mlinom stoji pod debelim brstečim orehom bela miza, in tu si odpočijem, pogovarjajoč se s starim mlinarjem, potem se pa vrnem domov . . . Doma pa Ti pišem te vrstice, draga Anica, da tudi Ti veš, kako lepo mi je v pomladanskih večerih . . .

Na gostiji.

Zacvetela je črešnja
na griču zelenem,
k nji je prišla čebela
v nakitu rumenem.

„Odpri čašice medne,
ti črešnja prebela,
k tebi sem na gostijo
jaz danes dospela.“

Gostoljubno jo črešnja
v svoj hram je pustila
in iz kelihov polnih
čebelo gostila.

V izobilju, črez mero
slaščic je še bilo,
ali že se čebeli
v svoj panj je mudilo.

Vsa omótena steze
v ulnjak ni več znala
in blodila po gozdu
pijanka je mala.

A smehljala se črešnja
na holmcu je guri
in zaklepala čaše
o večerni je zori.

